

บทที่ 2

สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สมัยก่อนประวัติศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (คือสมัยที่บุรีราษฎร์ยังไม่หลักฐานทางประวัติศาสตร์ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร) เริ่มต้นแต่เมื่อมนุษย์คนแรกปรากฏตัวขึ้นในภูมิภาคส่วนนี้ ต้องประมาณ 500,000 ปีมาแล้ว จนถึงในราชธานีสหศรีสุธรรมราษฎร์ที่ 4 เมื่อเริ่มนี้ผู้จารึกอักษรลงบนแผ่นหิน

นักประวัติศาสตร์แต่เดิมได้แบ่งยุคก่อนประวัติศาสตร์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกเป็น 4 ยุค ดังนี้ ตามลักษณะการวิพากษารของอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคดังนี้

1. ยุคหินเก่า (Paleolithic Age) มีระยะเวลาประมาณ 500,000 ปี จนถึงประมาณ 10,000 ปีมาแล้ว ร่องรอยของมนุษย์ที่เก่าแก่ที่สุดที่บุรีราษฎร์ในปัจจุบันคือ โครงกระดูกของมนุษย์วานร (Pithecanthropus) ซึ่งถือเป็นมนุษย์ช้า สหลันดา ชื่อ เออเนน ดูบัวส์ (Eugene Dubois) เป็นผู้ค้นพบในปี ก.ศ. 1891 ที่ด่านลอดรินิต (Trinil) บริเวณลุ่มน้ำโซโล (Solo) ในเกาะชวาภาคกลาง โครงกระดูกที่บุรีราษฎร์นี้มีกระโนลิก ศีรษะ กระดูกขา ฟัน และกระดูกท่อนขาข้างซ้าย⁷ เพราะเหตุที่ค้นพบที่บริเวณนี้ในเกาะชวา จึงเรียกโครงกระดูกนี้ว่ามนุษย์ชวา (Java man) จากการตรวจสอบ นักประวัติศาสตร์ลงความเห็นว่า มนุษย์ชوانี้มีชีวิตรอยู่ในระยะต้นของยุคหน้าแข็ง (Pleistocene Age) ต้องเมื่อประมาณ 500,000 ปีมาแล้ว (ยุคหน้าแข็ง เริ่มเมื่อประมาณ 1 ล้านปีมาแล้ว และสิ้นสุดลงในระยะ 150,000 ปี หรืออย่างน้อยที่สุดประมาณ 25,000 ปีมาแล้ว) มนุษย์ชوانี้ยังไม่ถือว่าเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง เพราะว่าดึงแม่จะสามารถดูดนมจากท้องของแม่ แต่มีลักษณะลำตัวคงคล่องแคล่ว แต่ก็ยังไม่ถึงคราวที่เกิดขึ้นเมื่อตนดูเซ่นมนุษย์ที่แท้จริง ทั้งมีขนาด��สูงเล็กกว่า��สูงของลิงชนิดใหญ่เล็กน้อย⁸ มีส่วนสูงประมาณ 5 ฟุตครึ่ง

ต่อมาในปี ก.ศ. 1936 ได้มีการค้นพบหรากรมนุษย์วานรในสมัยยุคหน้าแข็ง ตอนที่อยู่ที่เมืองโมจอกเตอร์ (Mojokerto) ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกของเมืองสุราบายา (Surabaya) โครงกระดูกที่พบนี้เป็นโครงเล็ก ๆ สันนิษฐานว่าเป็นโครงกระดูกของเด็ก⁹

ໃນປີ ຕ.ສ. 1938 Von Koenigsfeld ໄກສາໄກໂຄຮງກະຊຸມບູຊ່
ວານຮັບຮີເວລຸ່ມນໍ້າ solo ອຶກ ມີລັກຜະກຳຢັດລົງກົມບູຊ່ຈາ

ທ່ອນໄສໃນການຫັນໂຄຮງກະຊຸມບູຊ່ອຶກທີ່ເນື່ອງຈັນຄອງ (Ngandong)
ໃນບີເວລຸ່ມນໍ້າ solo ໃນກາຄກຄາງຂອງເກາະຈາ ເປັນຈຳນັນ 11 ໂຄງຄວຍກັນ
ມູຊ່ທ່ານີ້ມີວິຫຼອງໃນຫຼຸກນໍ້າແຫັ້ງທອນປລາຍ ລັກຜະກຳຂອງໂຄຮງກະຊຸມກຳລົງກົມບູຊ່
ວານຈ (Pithecanthropus) ແຕ່ມີການວິຫັນນາກາຮເພີ່ມຂຶ້ນ ເຊັ່ນມີກະໂຫລກສ້າງຫະ
ບຮຽສ່າມອງໃຫ້ດີກ່າວ່າພວກມູຊ່ວານຮາກ ທ່ານໃໝ່ລັກຜະກະໂຫລກກຳລົມນາຫາງພວກມູຊ່
ໃນປັຈຸບັນມາກຶ່ນ ເຊີກນູຊ່ທ່ານີ້ວ່າ ມູຊ່ໄສໂລ (Solo man) ອໍາຈຳໄຣກ໌ຄາມ
ມູຊ່ໄສໄລນ້ຂັ້ນໄມ້ຈັກຫຼູ້ໃນປະເທດມູຊ່ແທ້ນໍ້າຮີ້ທີ່ເຮືອກວ່າມູຊ່ສົມບັນໄໝໍ່ (Homo -
Sapiens)

ເປັນທີ່ນໍ້າສັງເກດວ່າ ໂຄງກະຊຸມທີ່ຫຼຸກນໍ້າໃນອັນບັກກິ່ງ ຜົ່ງເຮືອກກັນວ່າມູຊ່
ບັກກິ່ງ (Peking Man) ນັ້ນ ມີລັກຜະກຳຢັດລົງກົມບູຊ່ຈາ ແລະ ໂຄງກະຊຸມມູຊ່
ວານຮັບຮີ້ 1 ທ່ານໃນເກາະຈາ ແຕ່ມູຊ່ບັກກິ່ງມີວິຫັນນາກາຮມາກກ່າວ່າ ທີ່ສາມາດຄືນໃນ
ລັກຜະກຳຮັບນໍາຫັ້ງສອງໄດ້ມາກວ່າພວກມູຊ່ວານຈ ຈຶ່ງຈົນມູຊ່ບັກກິ່ງໄວ້ໃນມູຊ່ປະເທດ
Sinanthropus ທ່ອມຍັງໄກ້ຫັນໂຄຮງກະຊຸມທີ່ກຳລົງກົມບູຊ່ບັກກິ່ງນີ້ໃນບີເວລ
ເວີຍຄານເຫັນດີວ່ອ ຈາກນັກຊາວານທີ່ໄຄນີ້ ນັກປະວິດສຳສັກຈຶ່ງສັນນິຫຼານວ່າ ມູຊ່ວານຈ
ບາງສ່ວນໄດ້ເກື່ອນຍ້າຍຈາກບີເວລຫຼູ້ເກາະອີນໄກເນເຂື້ອຂຶ້ນໄປຫາງເຫັນອັນດີປະເທດຈືນ
ກາຣເກື່ອນຍ້າຍນີ້ໃນເວລາຫລາຍພັນນີ້ ແລະ ຮະຫວ່າງນັ້ນ ມູຊ່ວານຈກົມການວິຫັນນາກາຮເພີ່ມ
ຂຶ້ນຈົນມີລັກຜະກຳຢັດລົງມາຫາງມູຊ່ໃນປັຈຸບັນ ¹⁰ ນັກປະວິດສຳສັກນາງທ່ານຍັງຕັ້ງ
ທຸດໆຢູ່ຂຶ້ນວ່າ ມູຊ່ຈາ ແລະ ບັກກິ່ງນີ້ເປັນບຽບຮູ່ຂອງມູຊ່ເຕົ່າຫັນຫຼຸ້ນໂກລອຍ່າ ແລະ ດ້ວ
ຄວາມຈິງເປັນທານທຸດຢູ່ນີ້ ຄວາມເຂື້ອທີ່ວ່າພວກມົງໄກລອຍ່າອໝາຍເຫັນມາຖື່ບີເວລເອເຂື້ອ
ກາຄະວັນອອກໃນສັນຍຸດທິນໃໝ່ໜໍ້ຮັບຫຼຸກສໍາວິກິ້ກ້ອງຫຼຸກຍົກເລີກໄປ ¹¹

ສໍາຫຼັບໂຄຮງກະຊຸມຂອງມູຊ່ແທ້ ສໍາມູຊ່ສົມບັນໄໝໍ່ (Homo - Sapiens)
ທີ່ເກົ່າແກ້ທຸກ ກີ່ຫຼຸກນໍ້າໃນເກາະຈາເຫັນກັນ ທີ່ເນື່ອງຈາຈັກ (Wadjak) ຜົ່ງອູ່ກາງ
ທອນໃຫ້ຂອງຈາ ເຊີກນູຊ່ນໍ້າວ່າມູຊ່ຈາຈັກ (Wadjak Man) ສັນນິຫຼານວ່າມູຊ່ຈາຈັກ
ມີວິຫຼອງໃນສັນຍຸດນໍ້າແຫັ້ງທອນປລາຍທີ່ອກາຍຫລັງຫຼຸກນໍ້າແຫັ້ງ ຜົ່ງເປັນເວລາປະມາດ

12,000 ปีมาแล้ว โครงกระดูกมนุษย์วัวจักนี้ ยังคล้ายคลึงกับโครงกระดูกมนุษย์ที่พบในอสเตรเลีย ซึ่งเรียกว่า มนุษย์เคเลอร์ (Keilor Man) อีกด้วย จึงสันนิษฐานได้ว่า มนุษย์วัวจัก-เคเลอร์นี้ เป็นบรรพบุรุษของชาวพื้นเมืองตั้งเดิมของออสเตรเลีย ที่ยังมีหลงเหลืออยู่จนถึงปัจจุบันที่เรียกว่า พากออสเตรโลย์ (Australoid) รวมทั้งเป็นบรรพบุรุษของชาวพื้นเมืองในแหลมมลายูด้วย จากหลักฐานที่ได้ในปัจจุบัน จึงพอสรุปได้ว่า วิวัฒนาการของมนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ลืมเนื่องมาจากมนุษย์วัวจัก ไคแก้มมนุษย์ชวา จนถึงมนุษย์โซโลมอน มนุษย์วัวจัก และพากออสเตรโลย์ ตามลำดับ

อารยธรรมของมนุษย์ที่กล่าวมานี้ เรียกว่า อารยธรรมสมัยหินเก่า (Paleolithic Age) มนุษย์ในสมัยหินเก่านี้ รู้จักน้ำทิณและไม้น้ำทิณเป็นเครื่องมือ และอาวุธอย่างayan ๆ เช่น น้ำเข้าหินกรวด (pebble) มากจะเหาจะออกค้านหนึ่ง ทำให้เกิดมีคมชัด ใช้เป็นเครื่องมือสับตัด (chopping tools) ไกขุดหินเป็นเครื่องมือหินกระเทาะนี้กระแทกอยู่ทั่วไปในเชคประเทสพม่า ไทย แหลมมลายู มนุษย์ในยุคนี้ ก็ไม่รู้จักการเหาจะปฐกหรือเลี้ยงสัตว์ คำร่างซึ่งอยู่ด้วยการล่าสัตว์เป็นอาหาร หรือ เก็บสิ่งที่เป็นอาหารไว้จากป่า มักอาศัยอยู่ในถ้ำ เช่นเดียวกับมนุษย์ในยุคหินเก่าในส่วนอื่น ๆ ของโลก มนุษย์สมัยหินเดียวของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รับรองอยู่ในแผนนี้ เป็นเวลาหลายพันปี ยุคหินเก่าในภูมิภาคนี้ดีอ้วสันสุกคงเมื่อมนุษย์สมัยใหม่พากเกรกติ่ง มนุษย์วัวจักปรากฎตัวเข็นมา การวิวัฒนาการหลังจากนี้ไปถือว่าอยู่ในยุคหินกลาง

2. ยุคหินกลาง (Mesolithic Age)

จากสมัยของมนุษย์วัวจัก ระยะเวลาอีกหลายพันปีต่อมาอีก เป็นสมัยของ การเคลื่อนย้ายของมนุษย์เพ้าพันธุ์ทาง ๆ จากบินแบนกินในที่อาเซียนมาสู่อาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ และข้ามไปสู่หมู่เกาะทาง ๆ ในเมืองมาร์บาริชิก มนุษย์เพ้าพันธุ์ทาง ๆ ที่พากันเคลื่อนย้ายลงสู่ทางใต้ในสมัยหินกลางนี้ไกแกพากออสเตรโลย์-เวกค้อยด์ (Australoid-Veddooid) พากเนกโรโก (Negrito) และพากเมลาเนซอยด์ (Melanesoid) ตามลำดับ พากออสเตรโลย์-เวกค้อยด์ พากออสเตรโลย์ในปัจจุบันยังหลงเหลือ

อุปถัมภ์ พากพื้นเมืองเดิมคงที่ป้อมสเตรเลีย พากเซโนอิ (Senoi) และซากاي (Sakai) ในแหล่งมลากู พากนี้มีโครงร่างเที้ย ผิวคล้ำ จมูกกว้าง รูปศีรษะกล้า ชาญหา และมีผมหยิก ส่วนพากเวคดอย์ ปัจจุบันยังมีเหลืออยู่ทางภาคใต้ของเกาะเชลเบส (Celebes) และเกาะเด็ก ๆ ทางฝั่งตะวันตกของเกาะสุมาตรา มีลักษณะท้วง ไปเมื่อพาก ออสเตรโลย์

มนุษย์ที่เคลื่อนย้ายตามพากออสเตรโลย์-เวคดอย์เข้ามาที่พาก เนกริโภ
เชื้อสายของพากเนกริโภที่ยังเหลืออยู่ในเชียงตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบันคือ เชมัง (Semang) ในรัฐເකດາห์ (Kedah) เปร็อก (Perak) พากปางัน (Pangan) ในกลันตัน (Kelantan) และพากເອຕัส (Aetas) ในชิลินปินส์ พากเนกริโภนี่ จัดอยู่ในชาติพันธุ์นิโกรหรือนิโกรอย์ มีผิวคล้ำ รูปศีรษะกล้า ชากรไรกรยัน จมูกกว้าง มีริมฝีปากหนาและชื้น เส้นผมหยิกและหยาบบ้างครึ่งซอกติดกันแน่น¹²

พากที่อพยพเข้ามาต่อจากพากเนกริโภคือ พากเมลาเนโซออย์ (Melanesoid) ซึ่งในปัจจุบันไม่มีหลงเหลืออยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้ว แต่ยังมีเหลืออยู่เป็นอันมากในหมู่ชาวต่าง ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก ทางตะวันออกของออสเตรเลีย พาก เมลาเนโซออย์นี่ จัดอยู่ในชาติพันธุ์นิโกรอย์ที่ เช่นเดียวกับพากเนกริโภ (Negrito)

อารยธรรมของมนุษย์ทั้งสามเผ่าพันธุ์ที่กล่าวมานี้ จัดอยู่ในอารยธรรมยุคหินกลาง (Mesolithic Stage of Culture) ข้อแตกต่างระหว่างอารยธรรม คือหินกัดและหินเจ้าก็คือ เครื่องมือหินในสมัยหินกลางมีลักษณะสว่างงาน ได้รับการตกแต่งประณีตกว่า มีคุณภาพดีกว่า และมีรายชื่อนิคกว่าในสมัยหินเจ้า เช่น เครื่องมือหินกระเทาะก็ทำได้ดีกว่าสมัยหินเจ้า บางชิ้นมีร่องรอยกระเทาะทั้งสองหน้า แต่พบน้อยมาก¹³ เครื่องมือหินมีหัวประเกหวน เครื่องชุด เครื่องลับ นอกจากนี้ มนุษย์ในสมัยนี้ยังรู้จักประดิษฐ์เครื่องมือจับปลา รู้จักหุบเรือแคนู และทำแจวชี้นิ้ว ให้หุบหนา เครื่องมือหินของมนุษย์ในสมัยหินกลางในประเทศไทย เวียดนาม ไทย แหลมมลากู และในหมู่ชาวอินโด네เซียและชิลินปินส์ ที่เมืองหัวบินห์ (Hoabinh) ในเวียดนาม เนื่อง ให้หุบหนา เครื่องมือหินกล่างเป็นอันมาก เครื่องมือหินเหล่านี้เรียกว่าหัค ผู้

ตกแต่งอย่างท้ามขอบด้วย และยังพบเครื่องมือหิน เปาปะปันกับเครื่องมือหิน แต่มีจำนวนไม่น่ากล่าว ภัยเมืองหัวบินน์ ก็อที่เมืองบักชอน (Bacson) กีดูกับเครื่องมือ เครื่องใช้สมัยหินกลางอีกเป็นล้านมาก ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งที่พบที่เมืองหัวบินน์ แต่เครื่องมือที่พบที่เมืองบักชอนมีลักษณะจะกว้างกว่าเล็กน้อย เพราะเจริญขึ้นในยุคหลังกว่าสมัยหินหัวบินน์ นักประวัติศาสตร์มักเรียกวัฒนธรรมที่พบที่เมืองหัวบินน์และบักชอนนี้รวมกันว่า วัฒนธรรมบักโซ-หัวบินน์เนียน (Bacso-Hoabinhian) สันนิษฐานว่า วัฒนธรรมบักโซ-หัวบินน์เนียน มีอายุอยู่ในราว 7,000 – 5,000 ปีมาแล้ว นอกจากในเวียดนามแล้วยังพบเครื่องมือเครื่องใช้หินคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมบักโซ-หัวบินน์เนียน อีกในประเทศไทย แหลมมลาย และในเกาะสุมาตรา ในสมัยหินกลางนี้ มนุษย์ยังคงอาศัยอยู่ในถ้ำหรือห้องหินเทิงๆ ตามไปก็หัวหอย ล่าธาร หรือแม่น้ำ และยังคงล่าสัตว์และเก็บผลไม้จากป่าเป็นอาหารเช่นเดียวกับคนในยุคหินก่อน แต่รูปจักษบปลาเป็นอาหารชำนาญขึ้น หังยัง มีเรือหินโซเป็นพาหนะ เมื่อมีคนตาย ญาติพี่น้องจะเอาศพส่งไว้ให้ห่ออยู่อาศัย¹⁴

อารยธรรมยุคหินกลางนี้ ถือว่าสิ้นสุดลงในราวปี 2500 – 1500 B.C. หรือประมาณ 4,000 ปีมาแล้ว เมื่อมนุษย์อีกเผ่าพันธุ์หนึ่งเคลื่อนย้ายเข้ามายังเชื้อชาติวันออกเฉียงใต้ที่ต่อจากพวกเมลาเนเซียนที่ ถูกต่อไปถือว่าเป็นยุคหินใหม่

3. ยุคหินใหม่ (Neolithic Age) (2500 – 1500 B.C. – 500 B.C.)

ยุคหินใหม่นี้ เริ่มนี้เมื่อมนุษย์เผ่าพันธุ์อินโดเนเซีย (Indonesian) หรืออาสาตรเนเซียน (Austronesian) เคลื่อนย้ายเข้ามายังเชื้อชาติวันออกเฉียงใต้ในระหว่างปี 2500 – 1500 B.C. นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่า พวกอินโดเนเซียนนี้ มีต้นกำเนิดอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย และคงได้ผ่านผู้คนที่มีลักษณะของพวกมังโกลอยด์ จึงมีลักษณะของพวกมังโกลอยด์ปะปันอยู่ด้วย มนุษย์เผ่าพันธุ์อินโดเนเซียนแบ่งออกได้เป็น 2 พวก คือ พวกมาเลอร์สมัยก่อน หรือ Proto - Malay และพวกมาเลอร์สมัยใหม่ หรือ Deutero - Malay พวก Proto-Malay ซึ่งมีลักษณะของพวกมังโกลอยด์ เจริญปนอยู่ด้วยนั้น เป็นพวกอินโดเนเซียนรุ่นแรกที่อยู่ที่เชิงเขาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในปัจจุบันเชื้อสายของ Proto - Malay ที่ยังหลงเหลืออยู่คือแก๊ห์วากตาดูน (Jakun) ในแหลมมลายู ชาวนาตัก (Batak) ในสุมาตรา ชาวเกาะในแอดส์ (Nias) ชาวไตราชา (Toraja) ในเซเลเบส และชาวคอกก็ (Dayak) ในบอร์เนียว สำหรับชาว Deutero Malay นั้น อักษรตามพาก Proto - Malay เข้ามาอย่างกระชันชิด และเข้าเบียดบังแท่งท่อญี่ปุ่นของชาว Proto - Malay ตามชายฝั่งทะเลนวนพาก Proto - Malay ท่องหนีเข้าไปปอย์ตอนใน พาก Deutero - Malay จึงได้ชื่อว่า Coastal - Malay ปัจจุบัน เชื้อสายของพาก Deutero - Malay ซึ่งพากนาเลย์ในแหลมมลายู เกาะสุมาตรา ชาว หมู่เกาะชุนดานอย และในหมู่เกาะฟิลิปปินส์

อารยธรรมของพากอินโดฯ เนื่องในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถือว่าเป็นอารยธรรมในยุคหินใหม่ (Neolithic or New Stone Age) การทำเครื่องมือเครื่องใช้และสภาพการค้าร่วมชีวิตของมนุษย์ในสมัยนี้ได้รับการวิพากษาการเพิ่มขึ้นอีกเป็นอันมากจากในสมัยยุคหินกลาง ผลิตผลสำคัญ 3 ประการของมนุษย์ในสมัยหินใหม่นี้คือ เครื่องมือหินขัด (Polished Stone Tools) การทำเครื่องบ้านดินเผา และการทำปศุสัตว์

ในสมัยนี้มนุษย์รู้จักทำเครื่องมือหินขัดนิคค้าง ๆ กัน ที่มีรูปร่างสวยงามและใช้ได้ดีกว่าเครื่องมือหินในยุคก่อน ๆ เป็นอันมาก เครื่องมือหินที่ดีอีกเป็นส่วนใหญ่ลักษณ์ของวัฒนธรรมหินใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ ชوانหินขั้วรูปเหลี่ยม (Quadrangular Axe) สำหรับในเขตแหลมมลายู และในหมู่เกาะอินโดฯ เนี่ย พนชوانหินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเป็นอันมาก ส่วนในเขตแผ่นดินใหญ่ เช่นในพม่า ไทยและลาว พนชوانหินรูปสี่เหลี่ยมแฉะเป็นประเทมบ่า เรียกว่าชوانหินรูปบ่า (Shouldered Axe) ชوانหินรูปบ่านี้จะไม่พบในเขตที่ไปจากมลายูตอนกลางเลย¹⁵ ชوانหินนี้ สันนิษฐานว่าใช้สำหรับตัดและตอกไม้ นอกจากเครื่องมือหินแล้ว มนุษย์ในสมัยนี้ก็รู้จักน้ำกรดถูกและเชาส์ตัวมานำประดิษฐ์เป็นอาวุธ และเครื่องมือเครื่องใช้ หั่นทำไก้อร่อยสวยงามและมีประสิทธิภาพ เช่น หัวสูกะร ปลายหอก มีดสั้นสองคม เป็นอุปกรณ์ที่ทาง ๆ กันนำมาทำ เครื่องมือไค เช่นหั่นท่าเป็นในมีด

วิัฒนาการในการทำเครื่องปั้นดินเผาในสมัยก่อนใหม่รุกหน้าไปอย่างมาก เช่นกัน มีการทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นรูปทรงต่าง ๆ หลายชนิดมากขึ้น โดยเลือกแบบเครื่องสาน และทำลวดลายประดับไว้ด้วย ส่วนมากเป็นลายเชือกหาน ดังเมื่อลวดลายจะยังไม่ประณีตมากนัก แต่ก็แสดงให้เห็นว่า มุขย์ในสมัยนี้มีความรู้สึกนิยม ในค้านกิลป รู้จักประดิษฐ์ของเพื่อความสวยงามขึ้นแล้ว

วิัฒนาการที่สำคัญที่สุดของมุขย์ในยุคก่อนใหม่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการปฏิวัติ ระบบการค้ารังชีวิตรากศูนย์เพิ่ม ก็คือการรู้จักทำการเพาะปลูก และเลี้ยงสัตว์ ที่ชัดเจนที่สุดกันในสมัยนี้คือ ข้าวจ้าว และข้าวฟ่าง การเพาะปลูก ทำเป็นทั้งแบบไร่ เลื่อนลอย (Shifting or swidden cultivation) ซึ่งเรียกตามภาษาลินโコเนี้ยว่า ladang และการเพาะปลูกแบบอยู่กับที่ โดยใช้การชลประทานเข้าช่วย มีชื่อเรียกในภาษาลินโโคเนี้ยว่า Sawah สัตว์ที่เลี้ยงไว้เป็นอาหาร ไก่แก่ หมูและควาย ดังเมื่อว่าในสมัยนี้จะรู้จักการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์แล้ว แต่ยังไม่เลิกการล่าสัตว์หรือหาของป่าเสียที่เดียว การรู้จักทำการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ทำให้การค้ารังชีวิตรากศูนย์เปลี่ยนไปอย่างมาก มุขย์ไม่จำเป็นต้องเร่ร่อน ติดตามผู้จงสัตว์อีกต่อไป จึงสามารถตั้งหลักแหล่งอยู่เป็นการถาวรและขยายตัวขึ้น ขึ้นไป ชุมชนเหล่านี้จะมีขนาดใหญ่ขึ้นทุกที จากนั้นวัฒนธรรมประเทสีประจำชุมชนก็ เกิดความมา มีความจำเป็นต้องมีหัวหน้าครอบครัวและชุมชน และมีวิธีการปกครองชุมชน ขึ้น ๆ

ที่อยู่ของมุขย์สมัยนี้คือบ้านชั้งสร้างขึ้นด้วยไม้และเป็นแบบบ้านยกพื้น มีการประดับบ้านโดยการนำไม้มาแกะสลักเป็นลวดลายต่าง ๆ และสันนิษฐานว่า มุขย์ในสมัยนี้ยังรู้จักหอบผ้าขึ้นใช้แล้วด้วย¹⁶

มุขย์เหล่านี้มีความเชื่อในวิญญาณ ภูตผีปีศาจต่าง ๆ เรียกว่าลัทธิความเชื่อดังนี้ว่า Animism พากເຫາເຊື່ອວ່າສິ່ງຕ່າງ ๆ ໃນธรรมชาตີ เช่น ตนໄນ້ ດູເຂາ ແມ່ນ້າ ທະເລ ທຸ່ງນາ ເລາ ລັວແມ່ນວິຫຍຼາດ ທີ່ມີພລັງອ່ານາຈທັງລືນ ເຊັ່ນ

วิถีอยุ�ยาของทุ่งนา พวกเขารู้ว่ามีลักษณะเป็นเทวคาถาหมู่ตั้ง จึงเกิดประเพณีขึ้นว่า ในการเก็บเกี่ยวข้าว จะต้องทำคำวายความร่มรัศรัง ไม่ส่องเสียงค้าง และใช้ เครื่องมือเก็บเกี่ยวอันเล็ก ๆ ช่อนไว้ในมือ เพื่อที่เทวดาประจაทุ่งนาจะได้ไม่ ตกใจหันไป มหุษย์ผู้ด้านธุรกิจในโคลนเนื้อยานางกลุ่มนิยมล้าหัวมนุษย์ทั้งกัน เพราะ เชื่อว่าหัวเป็นที่รวมของวิถีอยุธยา และตัวเขาคือการเก็บเอาวิถีอยุธยาเหล่านี้ไว้ เป็นสมบัติของตน ในแต่ละชุมชนจะมีหัวหน้าชุมชนซึ่งได้รับการผนับถือว่าเป็นผู้นี้ ความรอบรู้ในเรื่องประเพณีและศาสนา (adat) เป็นสัญญาณให้คนอื่น ๆ ปฏิบัติ ตามประเพณีดูกัน

ลักษณะประเพณีที่ทางหนึ่งที่เกี่ยวเนื่องกับความเชื่อทางศาสนาของ คนในศุภินิใหม่ คือประเพณีการทำอนุสาวรีย์หินใหญ่ (Megalithic Monument) อนุสาวรีย์หินใหญ่จะมีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น อาจเป็นแบบโต๊ะหิน (dolmens) ซึ่งประกอบด้วยหินตั้ง 2 แผ่นหรือมากกว่า และมีหินพาดอยู่ด้านบนแห่งหนึ่ง หรือเป็นแบบหินตั้งอยู่โดยเดียวแห่งเดียว เรียกว่า หินตั้ง (Menhir) หรือเป็น แบบตั้งไว้เป็นแนวราวนอกกัน (alignments) ที่ได้ 17 นักประวัติศาสตร์ สันนิษฐานว่า มหุษย์สร้างอนุสาวรีย์เช่นนี้ขึ้นตามความเชื่อเกี่ยวกับวิถีอยุธยา เช่น อาจสร้างขึ้นเพื่อเป็นการปกป้องวิถีอยุธยาของผู้ชายขณะเดินทางไปสวรรค์ หรือ ให้เป็นที่สิงสถิตย์ของคนที่ตายไปแล้ว เพื่อให้คนเป็นมีทางศักดิ์อันดับคนตายได้ หรือไม่ก็สร้างเป็นอนุสรณ์อุทิศให้แก่ผู้ชาย ¹⁸ บนแห่งที่นับว่างอันปราภูมีการ สลักลวดลายรูปวงกลมหรือลายกลีบกุหลาบ (rosettes) เอาไว้ ซึ่งคงเป็น สัญลักษณ์แสดงถึงเวทมนตร์ค่าถือ มีการขุดพบอนุสาวรีย์หินใหญ่ที่ว่าไปในເອເຊຍະວັນ ອອກເຊິ່ງໄຫຼື ແລະມີເຮືອໄປຈາດດັງຫຼູ່ເກາະໃນປາຊີເພີດກໍວຍ ແນ້ໃນນັ້ງຈຸບັນນີ້ ປະເທີ່ ກາຣ້າອຸນສາວຣີຢີຫິນໃຫຍ່ກົງຈັງໄນ້ສູງສັນໄປ ປະຊາບນາງກຸມໃນເກາະຫວາ ບາຫລີ ສຸມາຄຣາ ເຊີເລເບນສ ໜູ່ເກາະຫຼຸ່ມຄານອຍ ແລະນາງກຸມໃນພໍາ່ ເຊັ່ນເຕົ່າ Tachin ກົງທ້າອຸນສາວຣີຢີຫິນໃຫຍ່ອູ້ ¹⁹

ຫຼັກຫິນໃໝ່ໃນເອເຊຍະວັນອອກເຊິ່ງໄຫຼື ມີອາຍຸຄ່ອມາຈັນດີງປະມາດ້າ

500 – 300 B.C. ต่อจากนั้นมุษย์ในแถบนี้ก็รู้จักใช้โลหะมาประดิษฐ์เป็นอาวุธ และเครื่องมืออื่น ๆ ยุคโลหะจึงเริ่มขึ้น

4. ยุคโลหะ (Metal Age)

การเคลื่อนย้ายของมนุษย์เพื่อพัฒนาตัว ๆ จากทางตอนเหนือเข้ามาสู่ดินแดนของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยังคงมีอยู่ต่อมาในสมัยยุคหินใหม่จนถึงยุคโลหะ การเคลื่อนที่อย่างเช่นนี้ มีได้เกิดขึ้นและเสริมลงในเวลาอันรวดเร็ว หากเป็นการเคลื่อนที่อย่างช้า ๆ ค่อยเป็นค่อยไปและกินเวลาอันนานนั้นเป็นพัน ๆ ปี ในขณะเดียวกันเวลาอันยาวนานนี้ ก็มีการผสานสานทางวัฒนธรรมของพวกที่อยู่กับกันพวกที่อยู่พื้นที่ใหม่ เมื่อถึงสมัยโลหะ ปรากฏว่ามีมนุษย์เพื่อพัฒนาตัว ๆ อาศัยอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กันนี้

พอก่อนโภคเงย ซึ่งอยู่พื้นที่ส่วนใหญ่ในบริเวณแหลมลายู หมู่เกาะอินโดจีนเทือกและหมู่เกาะศิลินปินส์

ส่วนในแผ่นดินใหญ่ของเอเชียอาคเนย์ มีพวกชาว Cham ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นพวกเชื้อสาย Malayo - Polynesian อาศัยอยู่ในบริเวณตอนกลางและตอนใต้ของแคว้นอันนาม (Annam) ทางตอนใต้ต่อจากอาณาเขตของพวกชาวจาม ที่อยู่ของชาวอาณาจักรคุนาน (Funanese) ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นพวกเชื้อสาย Malayo - Polynesian เช่นกัน ส่วนทางตอนเหนือของเขตพวกจาม ที่อยู่ในบริเวณแคว้นตั้งเกีย เป็นที่อยู่ของพวกเวียดนาม ตามข้อสันนิษฐานของนักประวัติศาสตร์บางท่าน พวกเวียดนามนี้สืบเชื้อสายจากพวก Malayo - Polynesian เช่นเดียวกับชาวและ Funanese²⁰ ส่วนทางตอนใต้ของมีและในบริเวณลุ่มน้ำเจ้าพระยา เป็นที่อยู่ของพวกมอญ (Mon) ซึ่งเป็นพวกเชื้อสายเดียวกับ Khmer และมักเรียกรวมกันว่า Mon - Khmer (มนุษย์เพื่อพัฒนา Mon - Khmer นี้จัดอยู่ในชาติพันธุ์มองโกเลีย) สันนิษฐานว่าพวกมอญจะอยู่มาจากการตั้งถิ่นฐานที่ทางตอนใต้ ลุ่มน้ำสลาลวินและลุ่มน้ำโขง ในราวปี 1000 B.C. ก่อนหน้าพวก Khmer จะอพยพเข้ามาประมาณ 400 – 500 ปี พวกมอญบางส่วนยังเดินทางเข้าไปอยู่ใน

ເພດແຄມລາງວິໄລ ສ່ວນຫວັກ Khmer ອູ້ທ່າງລຸ່ມແມ່ນ້ຳໃຈງ²¹ ພວກທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍ
ຮຸ່ນຫັ້ງທ່ອນມາຄືອພວກພູ່ (Pyu) ຂຶ້ງຈັກອູ່ໃນເຜົ່າພັນຖຸ Tibeto - Burman ພວກພູ່
ອພຍພເຂົ້າມາໃນຮາວກັນຄຣິສຕກາລ ແລະອາຄີຍອູ່ໃນເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳອີຣົກີແລະແມ່ນ້ຳສະໄກງ
(Sittang)

ອາຍຸຮົມຂອນນຸ່ມຍີໃນສົມບັນ ເວີຍກວ່າອາຍຸຮົມຍຸດໂລໂລກ ເພຣະມຸ່ນຍີ
ຮູ້ຈັກນໍາໂລກະເຊັ່ນ ສໍາວິດ ແລະເຫັດກມາປະຕິຍຸດເປັນເກົ່າຮົອງມືອເກົ່າຮົອງໃຊ້ແລະເກົ່າຮົອງປະຕັບ
ໜີນິກທ່າງ ຖ້າ ຂັ້ນແລ້ວ ຄວາມຮູ້ໃນເຮືອງກາຮ່າເກົ່າຮົອງປັ້ນຕິນເຫຼາ ກາຮ່າເຫັນປຸດແລະເລື້ອງ
ສ້າງວົງເຈົ້າໃຫ້ເປັນອັນມາກ ທີ່ເນືອງຄອງຂອນ (Dongson) ໃນເຂດເວີຍຄານເໜືອ ໄກນີ້
ກາຮ່າກັບເກົ່າຮົອງມືອເກົ່າຮົອງໃຊ້ໃນສົມບັນໂລກະເຊັ່ນເປັນອັນມາກ ຈຶ່ງເວີຍກັນຮົມທີ່ກູ້ກັບນີ້ວ່າ
ວັນຮົມຂອງຂອນ ວັນຮົມຂອງຂອນຕ່ອມາໄກ້ແພ່ນລາຍໄປສູ່ສ່ວນອື່ນ ຖ້າ ຂອງເວີຍຄານ
ຄາວ ເໝນຮ ໄກຍ ພມາ ແຄມລາງວິໄລ ແລະນຸ່ມເກະລິນໂຄນເຊື້ອ ແຕ່ເຄີນັກປະວັດສົກສົກ
ທີ່ວ່າ ໃປ້ ມີຄວາມເຫັນວ່າ ຄວາມຮູ້ໃນກາຮ່າໃຊ້ໂລກະທີ່ສໍາຄັງຄືອ ສໍາວິດຂອງວັນຮົມຂອງຂອນ
ແພ່ນລາຍເຂົ້າມາຈາກກາຍນິກແລະສ່ວນມາກມີຄວາມເຫັນວ່າ ແພ່ນລາຍມາຈາກປະເທດຈີນ
ເພຣະລັກພະບັນຂອງເກົ່າຮົອງມືອເກົ່າຮົອງໃຊ້ສໍາວິດ ຮົມທັງສິລປົວຄຸດອື່ນ ທີ່ກູ້ໄກ້ໃນເອເຊື່ອ
ທະວັນອອກເຈີຍໃກ້ໃນສົມບັນ ມີລັກພະຄລັກຄົງກັບສິລປົວຄຸດທີ່ຂູ້ໄກ້ຈຳຈັກຄອນກາງຂອງຈົນ
ຢືນມີອາຍຸປະມາດ 300 - 200 B.C.²² ແຕ່ເຄີນັກປະວັດສົກສົກນັງທ່ານ ເຊັ່ນ
ສົກສຽງຈາກຍົກໂພນ ໄຍນ് ແກລເຄີນ (Von Heine-Geldern) ມີຄວາມເຫັນວ່າ
ວັນຮົມຂອງຂອນໄກ້ຮັບອິຫຼືພລຈາກຍຸດໂລກະໃນທີ່ປູກໂຮປ ໂດຍອ້າງວ່າ ໃນຮາວກິສຕ
ສົກວຽກທີ່ 8 ກ່ອນ ຄ.ສ. ມີກາຮ່າອພຍພຂອງພວກທີ່ອາຄີຍອູ່ໃນການສຸ່ຫຽວລອດໜ່ານເຂົ້າມາ
ໃນເອເຊື່ອ ແລະເຂົ້າໄປດິຈັງແຄວັນ Kanshu ໃນປະເທດຈີນ ແລະມີນາງພວກເຂົ້າໄປ
ດິຈັງແຄວັນແນ້ງອູ່ເວີຍຫາງເໜືອ ສ່ວນບາງພວກລົງມາດິຈັງແຄວັນຢູ່ນານຫາງຄອນໃຫ້ ພວກຫາວ
ນອດໜ່ານເໜ່ານີ້ໄກ້ແພ່ນລາຍຄວາມຮູ້ໃນເຮືອງກາຮ່າໃຊ້ໂລກະແກ່ໜ້າອິນໂຄນເຊື່ອນ ແຕ່ນັກ
ປະວັດສົກສົກນັງທ່ານກີ່ເຊື່ອວ່າ ວັນຮົມຂອງຂອນໄກ້ຮັບອິຫຼືພລຈາກວັນຮົມທີ່ສິລສັກຫົນ
(Hallstatt) ຈາກຍົກໂຮປໃນຮາວ 1000 B.C. ກ່ອນ ຕ່ອມາໃນຮາວ 400 - 300
B.C. ຈຶ່ງໄກ້ຮັບອິຫຼືພລຈາກຈິນ²³

ศิลปวัตถุที่งดงามเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมของช้อน คือ กล่องมหะทึก
ที่หัวด้วยสำริด บริเวณที่พบกล่องมหะทึกนี้แผ่ออกไปกว้างใหญ่ไฟฟ้า ตั้งแต่แคว้น
มองโกลเลี้ยบทอนในลงมาตลอดถนนธูรอินโขจีน และท่อเนื่องไปในหมู่เกาะอินโดจีนเช่น
ทางศ่าวควรของจีนบันทึกไว้ว่า สูคิดหัวกล่องมหะทึกนี้ไม่ใช่ชาวจีน แต่เป็นพากคนป่า
ท่างหนอนที่คงจีนเรียกว่าพากม่าน เมื่อจีนยกหัวมาฐานศิลปะแบบพากม่าน ไกยักกลอง
มหะทึกเหล่านี้ไปด้วย กล่องมหะทึกจึงแพร่หลายไปสู่จีนและประเทศจีนด้วย ที่
กล่องมหะทึกมักมีลวดลายต่าง ๆ ประดับไว้ บนหน้ากล่องมักทำเป็นลายเรขาคณิต
รูปเกลียว และรูปเรื่อง หรือห้องคนพายและคนโภคสาร ซึ่งทางที่ทำเป็นรูปนั้นกรอบ
มีขันนกปักที่หัว ตรงกลางของหน้ากล่อง หัวลายเป็นความมีรักมีอุ่นไป 8 แรก หรือ 12,
14, 16 แรก กล่องมหะทึกนี้จะใช้ในพิธีทางศาสนา เช่น ใช้เพื่อสื่อสารกับวิญญาณ
ของบรรพบุรุษ เมื่อเจ้าของกล่องตายมักจะฝังกล่องไว้กับศพด้วย ในหมู่เกาะอินโดจีน-
เชีย ชนบางเผ่าใช้กล่องมหะทึกเป็นกล่องศักดิ์ ในปัจจุบัน ชนบางเผ่าในเอเชียตะวัน
ออกเฉียงใต้ก็คงรักษาประเพณีเดียวกับกล่องมหะทึกนี้อยู่ เช่น พากชาในประเทศลาว
พากนี้มักนิยมสะสมกล่องมหะทึกไว้คันละลาย ๆ ใน ให้มากเท่าที่จะหาได้ ใช้ตัวใน
พิธีสังเวยวิญญาณผู้ย่าตาย พากชาวเชาเผ่า Muongs ในเวียดนามยังคงใช้
กล่องมหะทึกในพิธีศพอยู่เช่นกัน 24

ในสมัยโบราณนี้ เริ่มนีประเพณีฝังศพไว้ในโถศพ (Urn-burial) ที่
เมืองเชียงของ ประเทศลาว พบโถศพเป็นจำนวนมากหลายพันใบ เริ่มกันทั่ว ๆ ไปว่า
ในพิน มีนาคสูงตั้งแต่ 3 ฟุต จนถึง 10 ฟุต 25 การห่ออนุสาวรีย์หินในอยู่ก็ยังทำกัน
ต่อมาก แต่แห่งนี้มีนาคเล็กกว่าในสมัยพินใหม่ และมีการแกะสลักหินเป็นรูปคน เช่น
รูปนกรับตั้งไว้หันดูศพเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ผู้ตาย เช่น อนุสาวรีย์นกรับที่พนในເກະ
ສູມາຫາດคอนໃຕ້ ตามหลุมศพในสมัยโลหะໄຕ້ຂອບຂູກປັດແກ້ວຊີ່ງເປັນຂອງທ່ານີ້ແດນທະເລ
ເນີທເຫວົາເຮັດເນີຍຄົວໆ ຈຶ່ງສັນນິຍຽວ້າໄຕ້ວ່າ ມີກາຣີຄ່ອຄ້າຍກະຮ່ວ່າງຢູ່ໂຮປ ອືນເຕີຍ ແລະ
ເອເຊີກຕະວັນອອກເຈັກໃຕ້ແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ຮະຍະປະມາດ 300 B.C. ເປັນທັນມາ

นักประวัติศาสตร์ชาวຢູ່ໂຮປໃນสมัยก่อนสังคมโคลกรังที่สอง มักมีความ
เห็นว่า ชาวพื้นเมืองของເອເຊີກຕະວັນອອກເຈັກໃຕ້ໃນสมัยก่อนຄຣິສຕກາລ ກ່ອນທີ່ວັດນິຮົມ

จากอินเดียจะเห็นว่าหลายเชื้อชาติในเวทภัณฑ์ เป็นพวงบ่าเดือนมีไก้มีวัฒนธรรมของคนเอง และมาเจริญขึ้นต่อเมื่อได้รับวัฒนธรรมอินเดียแล้ว ภาษาหลังสังคրາติอักษรที่สอง ไก้มี การศึกษาคนคว้าเกี้ยวกับเออเรียกะวันออกเฉียงให้มากยิ่งขึ้น ความเห็นเช่นนี้จึงค่อย ๆ เปลี่ยนไป นักประวัติศาสตร์เริ่มมีความเชื่อว่า เออเรียกะวันออกเฉียงให้มีวัฒนธรรมของ พนเอง มีความเจริญพอสมควรก่อนที่จะรับเอาวัฒนธรรมของอินเดียและจีนเข้ามาผูกพัน ผูกพันกับวัฒนธรรมของคน และการรับเอาวัฒนธรรมของต่างชาติเข้ามา เช่นนี้ ชาวพื้น- เมืองมีได้รับเข้ามาโดยมีไก้มีการเปลี่ยนแปลง แต่รู้จักเลือกสรรและคัดแปลงจนวัฒนธรรม ของต่างชาตินั้นสามารถผสมกลมกันกับความเชื่อเดิมและแนวทางค่าร่วมชีวิตในเออเรียกะวัน ออกเฉียงให้ ประเพณีคือที่ขัดต่อความรู้สึกของพวกเข้า ประเพณีนี้จะถูกบังคับออกไป เช่น ระบบวรรษ (Caste system) ของอินเดีย ไม่ยอมมีอิทธิพลในเออเรียกะวันออก เฉียงให้เลย

อาณาจักรอยอร์ด เชเชค ไก่จำแนกวัฒนธรรมทั้งเดิมของชาวเออเรีย กะวันออกเฉียงให้ก่อนที่จะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอินเดียออกดังนี้

วัฒนธรรมทางวัฒน ชาวเออเรียกะวันออกเฉียงให้รู้จักการเหาเปปูกุ ห้อง แบบไร์เดอนล็อก และอยู่กับที่และใช้ชลประทานเข้าช่วย รู้จักเลี้ยงสัตว์ สัตว์ที่เลี้ยง ไก่แก่ วัว ควาย หมู ฯลฯ รู้จักใช้โลหะมาประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้อ่างayan ฯ และมีความรู้ในเรื่องการเก็บเรือหอยสมควร

วัฒนธรรมทางสังคม ชาวเออเรียกะวันออกเฉียงให้ในความสำคัญแก่สตว์ และมีการสืบทราบโดยนับทางผู้ชายมาตรา มีประเพณีทางสังคมทั่วไป ซึ่งเป็นผลมาจากการค่าร่วมชีวิตที่การกลิกรรม มีความเชื่อในภูตผีปีศาจและวิญญาณ (Animism) นิยมสร้างสถานที่เคราะห์ไว้ตามที่สูง เช่นบนยอดเขา มีประเพณีสักไว้ในโภศิน และเป็นเจ้าของนิยมปราบปราม (Mythology) ซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่ง ส่องสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติตรงกันข้าม เช่น ระหว่างเขาและทะเล ระหว่างสัตว์ปีกกับ สัตว์น้ำ ระหว่างชาวเขาและชาวทะเล เป็นตน

ประชาชนเจ้าของวัฒนธรรมเหล่านี้มีภาษาพูดของตนเอง ซึ่งแตกต่างกันไป
ตามท้องถิ่น ส่วนมากผู้อยู่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งจะมีความเชื่อมากกว่าพวกที่อยู่ตอนในแผ่นดิน²⁶

ศาสตราจารย์กรอม (N. J. Krom) ได้ค้นคว้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมของ
ชาวก่อนที่จะรับวัฒนธรรมอินเดีย มีความเห็นว่า นอกจากวัฒนธรรมคังกล่าวแล้วเบื้องตน
ชาวเกาะชาวบังมีวัฒนธรรมของคนด้านล็อก คือ การเล่นหนังศูง (puppet shadow
theatre) ซึ่งเรียกตามภาษาที่นี่เมื่อว่า วา扬 (Wayang) เป็นเจ้าของวงดนตรี
พื้นเมือง หรือ Gamelan และรุ่ง起การทำผ้าย้อมเปลือกไม้ที่เรียกว่า Batik²⁷

อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมดังเดิมของເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້ກໍລ້າ ມີ
ลักษณะคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมของชาวพื้นเมืองที่ดังเดิมในอินเดียนในสมัยก่อนหัวก ครา-
วีเดียน และอารยันจะอพยพเข้าไปในอินเดีย ทำให้บังประวัติศาสตร์เข้าใจว่ามี
ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนทั้งสองแห่งนี้จากการโปรดประการหนึ่ง คือ อารยธรรม
ของประชาชนจากເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້ไปยังอินเดีย หรือมีการอพยพของชาวพื้นเมือง
อินเดียเข้ามาสู่ເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້ เนரาถูกพากราวีเดียนหรือหัวกอารยันรุกราน
ແຍ່ງที่อยู่ล่าสุด แต่ด้วยสันนิษฐานทั้งสองก็ยังขาดหลักฐานมายืนยันว่ามีการอพยพเกิดขึ้น
จริง ๆ Hall ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า การที่เดิมเดียและເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້
อยู่ในเขตอุทกฤดูของลมมรสุม (Monsoon) เนื่องจาก อุทกฤดูจากอากาศแบบเดียวกัน
ย่อมทำให้มุน헨์ในเขตทั้งสองมีสภาพการค้าร่วมซึ่งกันและสร้างสมวัฒนธรรม
แบบเดียวกันขึ้นได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการอพยพของมนุษย์จากแห่งหนึ่งไปสู่อีกแห่งหนึ่ง²⁸

หลักฐานและทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້

จากการศึกษาของนักโบราณคดีในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ได้พบหลักฐานสำคัญ
เกี่ยวกับสมัยก่อนประวัติศาสตร์ของເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້เดิมขึ้น ซึ่งอาจมีผลให้ทฤษฎี
ทางประวัติศาสตร์แต่เดิมต้องเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ความเชื่อที่ว่า อารยธรรมค้าง
 เช่น ความรู้ในการทำเครื่องปั้นดินเผา การเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ และที่สำคัญ คือ
 ความรู้ในการใช้โลหะแวร์หลายเข้ามาสู่ເອເຊີຍຄະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້จากภายนอก ที่มาจาก
 จีนหรือญี่ปุ่น อาจถูกกลมลังไป กล่าวเป็นว่าอารยธรรมเหล่านี้แพร่หลายจากເອເຊີຍ
 คະວັນອອກເຈື່ອງໃຫ້ไปสู่แหล่งอื่น ๆ ก็ได้

หลักฐานใหม่ ๆ ที่ค้นพบนี้ ที่สำคัญได้แก่ หลักฐานเกี่ยวกับเครื่องมือหิน นายเชสเตอร์ กอร์แมน (Chester Gorman) ได้สำรวจถ้ำดีเมนในจังหวัดเยอ่องส่อน และพบเครื่องมือหินชั้ดเป็นช่วงหินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีอายุประมาณ 8600 ปี ที่ด้านในห้องวัด นักโบราณคดีได้ค้นพบเครื่องมือหินชั้ดอายุประมาณ 10,000 ปี ตามทฤษฎีแต่เดิมนั้น เชื่อว่ามนุษย์ในເວົ້າມະນູນຢູ່ໃນເອເຊີຍທະວັນອອກເຈັບໃຫ້ຮູ້ຈັກທ່າເຄື່ອງມືອັນຫັດເອົາໃນສັນຍິນໃໝ່ ຄືອປະນາມ 4,000 ປີມານີ້ເອງ ເກົ່າວັນກາຣເຫາະປຸກ ໄກຕົ້ນພນໍຮ່ອງຮອຍຂອງພີ້ຫຼັກທ່າງ ບໍ່ ທີ່ຈຶ່ງເຊື່ອວ່າເປັນພີ້ຫຼັກທ່າງມີມູນຫຼັກເຫາະປຸກຂຶ້ນເປັນອາຫານ ກະຈາຍອູ້ຫຼັວໄປທີ່ດ້າສົມາຮັກເຊັ່ນກັນ ຮ່ອງຮອຍຂອງພີ້ຫຼັກເຫາະປຸກມີມາດັ່ງແຕ່ 12,000 ປີມາແລ້ວ ຈຶ່ງສັນນິຫຽວນວ່າ ມູນຫຼັກໃນແດນນີ້ຮູ້ຈັກເຫາະປຸກພີ້ຫຼັກທ່າງແຕ່ 12,000 ປີມາແລ້ວ (ตามທѹຖຽນເຕີມວ່າ ມູນຫຼັກໃນເອເຊີຍທະວັນອອກເຈັບໃຫ້ຮູ້ຈັກທ່າງມີມູນຫຼັກໃນສັນຍິນ 4,000 ປີມາແລ້ວ) ສ່ວນຫຼັກຫຽວນ ເກົ່າວັນກັບເຄື່ອງມືສໍາວິດັນ ນັກໂបຣາຍົດ໌ຈາວອເມຣິກັນຊ່ອ ໂຊ່ລ໌ໄຍ່ມ (Dr. Solheim) ລ່ວມກັບເຈົ້ານໍາທີ່ກ່ຽມຕິລປາກຮອງປະເທດໄທທ່າກາຮສໍາວັງໜູ້ບ້ານເນີນກຫາ ຈັງຫວັດຂອນແກ່ນ ໄກຕົ້ນພນໍເຄື່ອງມືທ່ານີ້ສໍາວິດັນມີມູນຫຼັກ 5,000 ປີ ຄືອກ່ອນສົມຍົດຂອງຂອນ ປື້ນກປະວັດທິກສະຄຣີເຄີຍເຂົ້າມາແຕ່ເຕີມວ່າ ເປັນສົມຍົດທ່າງມູນຫຼັກໃນເອເຊີຍທະວັນອອກເຈັບໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຫ້ສໍາວິດັນ 2,000 ປີ ກ່ອນທີ່ຈາກຈືນຈະຮູ້ຈັກໃຫ້ສໍາວິດັນ 1,000 ປີ ແລະ ກ່ອນຈາວອິນເຖິຍປະນາມ 1000 - 500 ປີ ²⁹

ກາຣົ້ນພນໍສໍາຄັດຄົງລໍາສຸດ ຄືອ ກາຣົ້ນພນໍໂບຣາຍວັດຖຸ ທຣາກມູນຫຼັກ ທຣາກພີ້ຫຼັກ ແລະ ສັດວົງ ທີ່ນັ້ນເຊີຍ ອໍາເກໂຫດອງຫາຣ ຈັງຫວັດຄູຮຽນນີ້ ກາຣົ້ນພນໍທີ່ນັ້ນເຊີຍນີ້ ຊ່ວຍ ອື່ນຍັນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ມູນຫຼັກໃນເອເຊີຍທະວັນອອກເຈັບໃຫ້ມີຄວາມເຈົ້າຄູສູງນາແຕ່ໂບຣາຍ ແລະ ໄນ ຈຳເປັນວ່າ ຄວາມເຈົ້າຄູນນີ້ຈະແກ່ຮ່າຍມາຈາກແຫລ່ງອື່ນ ເຊັ່ນ ຈາກຈືນ ພຣີອູໂຮປ ແຕ່ເປັນ ຄວາມເຈົ້າຄູທີ່ກ່ອດຕັ້ງຂຶ້ນເອງໃນງົມມີກາກສ່ວນນີ້

ກາຣູ້ຄົມບ້ານເຊີຍ ໄກຍເຈົ້ານໍາທີ່ກ່ຽມຕິລປາກຮອງປະເທດໄທ ແນ່ງອອກໄກເປັນ 2 ຮະດັບ ຄືອ ³⁰

ຮະຫັນນີ້ 1 ຕັ້ງແຕ່ຜົວຄິນ ລົງໄປດີງຄວາມລົກປະນາມ 150 ຊມ. ສິ່ງທີ່ພົບນີ້

- ໂຄງກະຮູກມຸ່ນຍົດ ສັກວົນ ຂຶ່ງຮົມທັງສັກວົນເລື່ອງໄວ້ຫຼຸດເລີ່ມຕ້າຍ ເຊັ່ນ
ຂະນີ ເປັນຕົ້ນ

- ເຄື່ອງບັນດິນເພາ ລາຍເຊືນສີແຕງເປັນຈຳນວນນາກ ແສດໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜຸນໜີນ
ແທ່ງນີ້ເປັນຜຸນໜີນໃຫຍ່ ເຄື່ອງບັນດິນເພານີ້ທ່າງປັບປຸງຕໍ່າງ ຫຼັກ ເປັນຫລາຍແບບ ສ່ວນມາກເປັນ
ທຽບຄົມໄທ ລາຍທີ່ເຊືນກີ່ສ່ວຍງານແສດຖຸງຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ວາດເປັນອ່າງຄືວ່າ ມີຄວາມຮູ້
ໃນເຮືອງສີລັບຄວາມຈົກຈານອູ້ນີ້ນ້ອຍ ລາຍທີ່ເຊືນສ່ວນມາກເປັນລາຍງວງກລມທີ່ອັກນອຍ

- ເຄື່ອງມີອາຄື່ອງໃຫ້ທ່ານີ້ສຳເນົາ ເຊັ່ນ ອາວຸຫ ເຄື່ອງປະຕົບ ໂຄງກະຮູກ
ຂອງມຸ່ນຍົດທີ່ຫຼຸດພົນໃນປະຕົບນີ້ ນາງໂຄຮນີ້ກຳໄລສຳເນົາຄວົງແພນອູ້ເປັນອັນນາກ ໂຄງກະຮູກ
ແພນຂອງຂະນີກີ່ກັງນີ້ກຳໄລສຳເນົາຄວົງອູ້ເຊັ່ນກັນ

- ເຄື່ອງມີອາຄື່ອງໃຫ້ທ່ານີ້ສຳເນົາ ເຊັ່ນ ທັງຫວານແລະ ນອກ

- ວ່ອງຮອຍເນັດຂ້າວເປົ້ອກທີ່ຄືກອູ້ກັບປົກລົງອາວຸຫສຳເນົາ ແລະ ກາຍໃນປົກລົງອາວຸຫ
ຢັ້ງພບເນັດຂ້າວຫຼັງເປົ້ອອູ້

ຮະກັບທີ່ສອງ ທັງແຕ່ຮະກັບ 150 ພມ. ລົງໄປຈົນດີງຄວາມລົກປະມາຍ 250 ພມ.
ສັງທັນພບໃນປະຕົບນີ້ ນອກຈາກໂຄງກະຮູກມຸ່ນຍົດ ແລະ ສັກວົນແລ້ວ ກົມເຄື່ອງບັນດິນເພາຫີ່ສີກໍາ
ທີ່ລື່າງເຫຼື່ອ ແລ້ວໃນມີລາຍເຊືນສີ ມີແທ່ລາຍເຊືນທານທີ່ລາຍເຊືນສີກູບເຮັດວຽກພິດລົງນັນຄົວເຄື່ອງບັນ
ຂວານທີ່ນັດ ແລະ ມີພານດິນເພາ ຂຶ່ງວາງອູ້ໃກລົ້າ ຫຼື ໂຄງກະຮູກອັນໜຶ່ງໄກຕ່ຽວພບເນັດຂ້າວ
ອູ້ຄວາມ

ກຣມທີ່ລົກປະມາຍໄດ້ສັງເຄື່ອງບັນດິນເພາລາຍເຊືນສີທີ່ພບໃນປະຕົບທີ່ 1 ໄປ ປຽບສອນ
ໜາອາຍຸດົງວິທີ *Thermoluminiscense* ທີ່ມໍາໄວທຍາລັບເພີ້ນຫີລວາເນື້ຍ ສຫວັງອເມຣິກາ
ພລປຣາກງວ່າ ເຄື່ອງບັນດິນເພາລາຍເຊືນສີມີອາຍຸປະມາຍ 7000 - 6000 ປີມາແລ້ວ ເນື້ອ
ເທິບກັບອາຍຸເຄື່ອງບັນດິນເພາຈາກແຫ່ງອື່ນ ຫຼື ຖັນນັກປະວັດຄົກສຄຣ໌ເຄື່ອງເຫຼືອວ່າເປັນອ່ອງອາຍ-
ທຽມຕັ້ງເຕີມ ເຊັ່ນ ຈາກບຣິເວັດລຸ່ມນັ້ນໄທກຣິສ-ຢູ່ເຟຣີສ ແລະ ລຸ່ມນັ້ນສິນຫຼຸດແລ້ວ ຈະເຫັນວ່າ
ເຄື່ອງບັນດິນເພາລາຍເຊືນສີອັນນັ້ນເຊິ່ງມີອາຍຸນ້ອຍກ່າວ່າເຄື່ອງບັນດິນເພາຂອງລຸ່ມນັ້ນໄທກຣິສ-
ຢູ່ເຟຣີສ ປະມາຍ 1000 ປີ ມີອາຍຸເຫຼື່ອ ກັນເຄື່ອງບັນດິນເພາອູ້ຄົກແຮກຂອງຈິນ ຂຶ່ງອາຈ

เป็นเครื่องปั้นดินเผาที่ไม่มีลายสักໄค์ และมีอายุมากกว่าเครื่องปั้นดินเผาหุ่นแรกตอนลุ่มน้ำลินซูประมาณ 2000 ปี ส่วนอายุของเครื่องปั้นดินเผาหินสีดำและเทานั้น ยังไม่ได้ผลกลับคืนมา แต่เป็นที่แน่ใจว่าต้องมีอายุมากกว่าเครื่องปั้นดินเผาลายเขียนสี เนื่องจากในระดับลึกกว่า เครื่องปั้นดินเผาหินสีดำน้ำอาจมีอายุ ประมาณ 10,000 ปีก็ได้³¹

ส่วนเครื่องมือที่ทำด้วยสำริดและเหล็ก รวมทั้งรอกข้าวแกลบและเนล็ดข้าว ที่พบในระดับเดียวกับเครื่องปั้นดินเผาหิน ก็คงมีอายุอยู่ในสมัยเดียวกัน คือประมาณ 7000 - 6000 ปีมาแล้ว แสดงว่าชุมชนที่บ้านเชียงรู้จักใช้โลหะที่สำคัญคือ สำริด มาตั้งแต่ประมาณ 7000 ปีมาแล้ว ก่อนที่ชาวจีนจะใช้สำริดประมาณ 3000 ปี

จากหลักฐานใหม่ ๆ หันหนนี้เอง ทำให้ Dr. Solheim เสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่ว่าด้วยสมัยก่อนประวัติศาสตร์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เสียใหม่ โดยให้แบ่งยุคก่อนประวัติศาสตร์ในภูมิภาคส่วนนี้ออกเป็น 5 ยุค ดังนี้³²

ยุคที่ 1 เรียกว่า ยุคหิน (Lithic Stage) ซึ่งเริ่มหรัม ๆ กับการปราบกู้้ด้วยเครื่องบรรณาธิการมนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้านบนมนุษย์ชวา (Java man) เป็นมนุษย์สมัยแรกสุดของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยุคหินนี้จะเริ่มประมาณ 500,000 ปีมาแล้ว นักประวัติศาสตร์ไม่ค่อยรู้ความเป็นไปของมนุษย์ในยุคนี้มากนัก นอกจากร่วมกับมนุษย์ในสมัยนี้รู้จักทำเครื่องมือหินใช้อก่ำงหกาน ๆ แยกกันอยู่เป็นครอบครัวเล็ก ๆ และล่าสัตว์ หรือเก็บของน้ำกินเป็นอาหาร ยุคหินนี้สืบสุกลงประมาณ 40,000 ปีมาแล้ว จะเห็นว่า ยุคหินของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะตรงกับยุคหินเก่าในยุโรปทั้งหมดจนถึงกลางยุคที่จากนั้น วิวัฒนาการในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะแตกต่างไปจากยุโรป วิวัฒนาการในยุคต่อไปนี้ Solheim จะให้เป็นยุคที่ 2

ยุคที่ 2 เรียกว่า ยุคไม้ (Lignic Period) เริ่มประมาณ 42,000 ปีมาแล้ว ในสมัยนี้ มนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทำด้วยไม้ เช่น ทูป ไม้ช้าง (Blow pipe) ตะกร้า บ่วงตักสีตัว และเริ่มทำเครื่องดื่มด้วยเครื่องหุ่นมนุษย์หันมาสนใจประดิษฐ์เครื่องมือที่ทำด้วยไม้ เพาะปลูกในบริเวณนี้เป็นเช่นป่าทึบ มีในนามากมาย เครื่องมือหินจึงนิวัฒนาการข้าไปกว่าเครื่องมือหินของมนุษย์ในยุโรปสมัยเดียวกัน ยุคไม้ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สืบสุกลงในราว 20,000 ปีมาแล้ว

ยุคที่ 3 เรียกว่า Crystallitic Period คำว่า Crystal

แปลว่าแก้วผลึก Solheim ตั้งชื่อยุคนี้ว่า Crystallitic Period เพราะเป็นยุคที่วัฒนธรรมของมนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มผันผวนแนวโน้มลักษณะเฉพาะอ่อนน้อมหินเด่น ถูกน้ำเรื้อนทันเนื่อประมาณ 22,500 ปีมาแล้ว และลิ้นสูตรลงประมาณ 8000 ปีมาแล้ว ในสมัยนี้ มนุษย์เริ่มประดิษฐ์เครื่องมือหินขัดขึ้นใช้ ที่ถ้ำ Niah ในชาравัค คันบะเครื่องมือหินขัดที่มีอายุประมาณ 10,000 ปี (ในยุโรปและตะวันออกกลางนั้น มนุษย์รุ่งเรืองท่าเครื่องมือหินขัดในราว 8000 ปีมาแล้ว ฉะนั้นจากหลักฐานที่ได้แสดงว่า มนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รุ่งเรืองท่าเครื่องมือหินขัดประมาณ 2000 ปีก่อนมนุษย์ในยุโรปและตะวันออกกลาง) นอกจากนั้น มนุษย์ในสมัยนี้ ก็เริ่มมีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพืชและสัตว์ที่คนต้องใช้เป็นอาหาร เป็นไปได้ว่า ในราว 15,000 ปีมาแล้ว มนุษย์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มรุ่งเรืองท่าเชิงมาปูกปะนำสัตว์ป่ามาเลี้ยง และเริ่มทำภาชนะดินเผา

ยุคที่ 4 เรียกว่า Extensionistic Period เป็นสมัยที่ความรู้ในการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ และการทำเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งเริ่มก่อตัวตั้งแต่ยุคที่ 3 นั้น ให้ขยายตัว ออกอย่างมากในยุคที่ 4 นี้ ในสมัยนี้ก็เป็นสมัยที่มีการเคลื่อนย้ายบ้านค้าให้ขึ้นด้วย เนื่องจากเป็นระยะลิ้นสูตรของยุคน้ำแข็ง น้ำแข็งคล้ายด้วยตัวทำให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้น และหัวดินแยกที่อยู่ริมฝั่งทะเล (ในปัจจุบันคือบริเวณที่ห้องทะเลเดชตั้งแต่อกฟุ่งเวียดนามเหนือมาจนถึงน่านน้ำทางตะวันออกของสุมาตรา ชวา และทางตะวันตกของเกาะบอร์เนียว ที่เรียกวันว่า Sunda Shelf) มนุษย์ท่องถ่ายทอดตามบริเวณที่อยู่ต่อๆ กัน จึงต้องอพยพหนีน้ำเข้าไปอยู่บริเวณที่ตอนใน ซึ่งเป็นเขตภูเขาในราว 6000 ปีมาแล้ว มนุษย์เริ่มรุ่งเรืองท่าเรือแคนูขึ้นใช้ ทำให้การค้าคือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่อยู่ตอนในกับมนุษย์แถบชายฝั่งมากขึ้น ความรู้ในการเดินเรือนี้เองทำให้มนุษย์ท่องถ่ายทอดบริเวณที่อยู่ต่อๆ กัน ทางตะวันออกของเวียดนามเดินทางข้ามทะเลไปยังหมู่เกาะฟิลิปปินส์และญี่ปุ่น ส่วนทางภาคใต้ลงมาถึงหมู่เกาะอินโด네เซีย และท่อไปจนถึงหมู่เกาะในมหาสมุทรปาซิฟิก ทางตะวันตก เดินทางไปถึงอินเดียและมาการ์ดีสกาเรีย (Madagascar) พร้อมทั้งนำเอาวัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปสู่บริเวณเหล่านั้นด้วย

วิรัตนากาฬที่สำคัญของขุนนี้ ก็คือ ในราว 9000 ปีมาแล้ว มนุษย์ในแดนนี้ เริ่มน่าหงส์แต่งมาใช้ ในราว 7000 - 6000 ปีมาแล้ว รู้จักประดิษฐ์เครื่องมือค้ายส่าวิเศษ ส่วนเหล็กนั้น Dr. Solheim ว่า ยังไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าเริ่มใช้มีอีกแน่ แต่ก็คงไม่ช้ากว่าสมัย 700 B.C.

ยุคที่ 5 เรียกว่า ยุค Conflicting Empire ซึ่งเริ่มในราว 500 B.C. เป็นสมัยที่ชุมชนต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขยายตัวในหลายชิ้น มีระบบการปกครอง และสังคมที่ขับขันมากถึงขีน และสามารถตัวเป็นอาณาจักรชิ้นใหญ่ อาณาจักรเหล่านี้ มักมีเรื่องขัดแย้ง ต้องห้าส่งความกันอยู่เนื่อง ๆ ขุนศึกได้ว่ามีอาชญากรรมมาจนถึงสมัย สองครั้งโลกครั้งที่สอง แต่เฉพาะระยะเริ่มต้นของสมัย Conflicting Empire เท่านั้นที่ Dr. Solheim ตีอ่วร้อยปีในสมัยก่อนประวัติศาสตร์

หมายเหตุเพิ่มเติม

ข้อสันนิษฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับอาชญาของโบราณวัตถุที่ค้นพบที่บ้านเชียง เช่น เครื่องปั้นดินเผา เครื่องมือส่าวิเศษ ที่ปรากฏในเนื้อหาช้างทันนี้ เป็นรายละเอียดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าวัฒนธรรมบ้านเชียงในสมัยแรก ๆ คือ ในระยะ พ.ศ. 2515 ซึ่งเป็นระยะที่เขียนคำบรรยายเล่มนี้ขึ้น การค้นคว้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมบ้านเชียงโดยเจ้าหน้าที่กรมศิลปากร ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นข้อมูลเพื่อให้มีอยู่จนค่อม化และได้ข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการระหว่างประเทศซึ่งเป็นข้อมูลที่แตกต่างไปจากรายละเอียดที่ได้ในการค้นคว้าระยะแรก ๆ ฉะนั้น จึงควรขอสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า วัฒนธรรมบ้านเชียง อันเป็นที่ยอมรับอยู่ในระยะ พ.ศ. 2520 มาดังท่อไปนี้³³

1. สิ่งสำคัญที่ได้จากการค้นพบที่บ้านเชียงอันเป็นเหตุให้มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาสาระ ในสมัยยุคก่อนประวัติศาสตร์ของโลกที่เคยเชื่อถือกันมาแต่เดิมก็คือ เครื่องมือส่าวิเศษ (Bronze) ปรากฏว่า เครื่องมือส่าวิเศษที่เก่าที่สุดที่ขุดพบที่บ้านเชียง ก็คือ หัวหอกส่าวิเศษมีอายุถึง 5600 ปี และส่าวิเศษที่ได้จากการค้นพบนี้ ได้มารากการอย่าง ถาวรสืบทอดอาชญากรรมของ

บ้านเชียงกับส่วนราชการแหล่งอุตสาหกรรมที่เคยเชื่อว่าเป็นแหล่งอุตสาหกรรมเก่าแก่ที่สุดของโลก จะได้ดังนี้

<u>บ้านเชียง</u>	<u>เมืองไปมาเนีย</u>	<u>จัน</u>	<u>ลุมน้ำสินธุ</u>
5600 ปี	5000 - 4500 ปี	4400 ปี	4000 ปี

ด้วยเหตุนี้ บ้านเชียงจึงได้รับการยกย่องเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่เก่าแก่ที่สุดอีกแห่งหนึ่งของโลก

2. แหล่งโลหะที่คุณบ้านเชียงนำมาทำส่วนตัว สันนิษฐานว่า ได้ทองแท้มาจากเขต ๑. เลย และแหล่งที่บุกที่ใกล้ที่สุดคือ ในเขตประเทศลาว ฉะนั้น วิทยาการการทำส่วนตัวของบ้านเชียง จึงเป็นสิ่งที่ได้พัฒนาขึ้นโดยความสามารถของมนุษย์ในบริเวณนี้เอง และอาจจะแพร่หลายไปยังคืนแคนส่วนอื่น ๆ ด้วย

3. ยังไม่สามารถยืนยันได้แน่นอนว่า เจ้าของวัฒนธรรมบ้านเชียง เป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใดแน่

4. ส่วนเครื่องบ้านดินเผาลายเซียนสี ซึ่งแต่เดิมเข้าใจว่า มีอายุอยู่ในราว 6000 - 7000 ปีนั้น การศึกษาในระยะหลังทำให้ทราบว่า เครื่องบ้านดินเผาลายเซียนสีของบ้านเชียงมีอายุประมาณ 3000 - 2500 ปี ส่วนที่เป็นลายก้านชุด มีอายุประมาณ 4000 ปีเท่านั้น และเครื่องบ้านดินเผาสีดำ มีอายุประมาณ 5600 - 4900 ปี

5. ผลิตผลของวัฒนธรรมบ้านเชียงในระยะนี้ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเพาะปลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของการเพาะปลูกข้าว และการเลี้ยงสัตว์

6. ผลิตผลของวัฒนธรรมบ้านเชียงในระยะต่อมา (แต่ยังอยู่ในระยะก่อนประวัติศาสตร์) คือ เครื่องมือเหล็ก เครื่องมือเหล็กของบ้านเชียงมีอายุประมาณ 3600 - 2600 ปี และเหล็กที่พบที่บ้านเชียง ได้มาจากการถลุง

เชิงอรรถบทที่ 1 และ 2

1. Donald W. Fryer, Emerging Southeast Asia, A Study in Growth and stagnation (McGraw-Hill Book Company, New York, 1970), p. 2
2. Fryer, op.cit., p. 32
3. Fryer, op.cit., p. 2
4. Brian Harrison, South-East Asia, A Short History (Macmillan, London, 1967), p.XI
5. Fryer, op.cit., p. 5
6. Harrison, op.cit., p. XI
7. ชิตima พิทักษ์ไพรวัน ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ อุปราชกรรณมหาวิทยาลัย มองไห้กิมพ์ จ่าหน่ายที่ ห้างหุ้นส่วนสามถิ่นคิมบุกกลไทยวัฒนาพาณิช (กรุงเทพ พ.ศ. 2513) หน้า 7
8. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 7 หน้า 7
9. D.G.E. Hall, A History Of Southeast Asia (St. Martin's Press, New York, 1968) p. 5
10. Harrison, op.cit., p. 3
11. Hall, op.cit., p. 6
12. ชิตima พิทักษ์ไพรวัน ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ หน้า 13
13. ชน อยู่ที่ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย จิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทาน เพลิงศพนายบีร์ชา เมฆาภูพานิช (กรุงเทพ พ.ศ. 2513) หน้า 55
14. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 13 หน้า 60
15. Hall, op.cit., p. 6
16. Ibid., p. 7
17. ชน อยู่ที่ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย หน้า 179

18. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 17 หน้า 183

19. Harrison, op.cit., p. 7

20. John F. Cady Thailand, Burma, Laos, Cambodia (Prentice Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1966) p. 29

21. Cady, op.cit., p. 32

22. Harrison, op.cit., p. 8

23. ชน อยู่ที่ สมัยก่อนประวัติศาสตร์ในประเทศไทย หน้า 171-172

24. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 23 หน้า 143

25. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 23 หน้า 184

26. G. Coedès The Indianized States of Southeast Asia, An English

Translation of Les Etats hindouisés d' Indochine et d' Indonésie,

edited by Walter F. Vella, translated by Susan Brown Cowing

(East-West Center Press, Honolulu, 1968) p. 9

27. N. J. Krom, Hindoe-Javaansch Geschiedenis (Gravenhage, 1931)

pp. 47-48, as quoated in Hall, op.cit., p. 9

28. Hall, op.cit., p. 10

29. Wilhelm G. Solheim II, "The "New Look" of Southeast Asian

Prehistory," Journal of The Siam Society, Vol. 60 part 1

(January, 1972), p. 8

30. พลศรีคำเนิน เลขบุล "บ้านเชียง - ประทีปคงใหม่ของอุดม" อนุสารี อ. ส.ท.
ปีที่ 13 ฉบับที่ 1(สิงหาคม 2515) หน้า 17, 71

31. เล่มเดียวกับเชิงอรรถที่ 30 หน้า 77

32. Solheim, op.cit., pp. 14-17

33. พลศรี เจริญวงศ์ "คำบรรยายเรื่องความสำคัญของบ้านเชียงในวิชาการประวัติศาสตร์
สาขาวิชานิพัทธ์ 2520" ศิลปากร ปีที่ 21 เล่ม 3 หน้า 29-51